

Romtraktaten fylder 50 år

Det blev til EU - Den Europæiske Union - Det var fredens projekt, men der blev strid om formen. Men vi fik fred i Europa. Med 2 visionære franskmænd, Jean Monnet og Robert Schuman startede det hele som et spædt forsøg på planøkonomi inden for kul og stål industrien. Men Romtraktaten var en forpligtelse til et stadig tættere samarbejde med fuldstændig fri bevægelighed for varer, finansiering og tjenesteydelser. Det var visionært, forpligtende og kompromisløst. D. 25. marts 1957 underskrev Vesttyskland, Holland, Belgien, Luxembourg, Frankrig og Italien Romtraktaten. Samarbejdet blev betegnet EF - Det Europæiske Fællesmarked. Forud var gået mange sonderinger mellem de europæiske lande. England var imod, fordi det indebar en begrænsning i landets handlefrihed, og måske nok så meget fordi det ikke var deres initiativ. I stedet stod England i spidsen for EFTA, et handelssamarbejde uden overstatslige toner. Flertallet i Folketinget valgte at følge England - bl. a. på grund af eksporten af svinekød. Venstre var allerede i 1957 tilhænger af, at Danmark skulle gå ind i EF. De 6 EF lande udgjorde stort set Karl den Stores (747 - 814) Tysk Romerske Kejserrige. Karl den Store blev allerede i sin samtid kaldt Pater Europae (Europas far). EFTA blev aldrig en succes, så England, Irland og Danmark valgte i årene efter at søge optagelse i EF, men Frankrig havde i mellemtiden fået en stædig gammel general som præsident. Charles de Gaulle var bitter på Englænderne, fordi han i eksil i London under 2. verdenskrig ikke mente at være behandlet fair. Danmark var velkommen i EF, men besluttede at lade sit medlemskab afhænge af England. Efter de Gaulle trak sig som præsident i 1967 var vejen banet for Englands, Irlands og Danmarks optagelse i EF, og et forhandlingsresultat lå klar i 1972.

Det er 34 år siden, vi kom ind i EF, og debatten i Danmark er bølget frem og tilbage, om vi skulle være med, og hvor langt vi skulle være med. Men det er glædeligt, at det sidste valg til Europaparlamentet drejede sig mere om politik end for eller imod EU. I et demokratisk samarbejde er der altid risiko for

at komme i mindretal, men man skal ikke glemme det overordnede mål. De europæiske folk skal respektere hinanden, handle med hinanden, stå sammen om verdens store problemer, og frem for alt ikke slås mod hinanden.

Nu skal vi i den kommende tid udvikle det udenrigspolitiske samarbejde. EU er en økonomisk supermagt men politisk dværg. Hvis vi kan enes om de store linier i en fælles udenrigspolitik, kan vi få afgørende politisk indflydelse. Det kræver statsmandskundskab. Det havde Kohl og Mitterand. Det havde Schröder og Chirac ikke. Det har Angela Merkel. Bliver Segolene Royal fransk præsident kan historien gentage sig. Så har vi 2 meget EU positive personligheder i spidsen for de 2 største medlemslande i EU, så skal EU nok komme videre med en ny traktat, som tager højde for de mange nye medlemslande, og som nødvendiggør en mere effektiv beslutningsform.

Vi skal videre i det europæiske samarbejde. EU er et fredens projekt. Det ses bedst ved de Europæiske lande, der endnu ikke er medlem. Balkan har haft de værste krige siden 1945 med uhyggeligt stort tab af menneskeliv. Det er vigtigt, at vi optager disse lande i EU, så de kan blive en del af fællesskabet i stedet for at slås mod hinanden. Vi skal vise storsind; alle Balkan lande skal med. Vi skal snarest række hånden ud til Serbien. Ellers vil de nationalistiske politikere få overtaget. Så kan vi altid stille vore politiske krav under forhandlingerne. Det gælder om, at støtte de demokratiske kræfter i landet, inden det er for sent.

Tillykke Danmark! Tillykke Europa!